

lig, fordi vores danske boliger her på denne del af jordkloden nødvendigvis skal være isolerede og have en høj standard. Så meget mere ufor- skammet er det også, at man betragter folks bolig som et skatteobjekt og ikke et sted, der skal give folk tag over hovedet.

Ud over de almindelige vurderinger, der finder sted med jævne mellemrum, oplever folk jo også, at der sker årlige justeringer, opreguleringer af værdien af deres bolig. Den opregulering har den praktiske konsekvens, at uanset om folk nu har tænkt sig at flytte eller de har tænkt sig at belåne deres bolig yderligere, eller hvad de kunne finde på, ja, så kommer de til automatisk at betale højere skatter, højere ejendomsskatter og højere lejeværdi af egen bolig.

Ydermere er det sådan, at der ligger et knæk, en såkaldt millionærtakst: Selv om man ikke skal være meget millionær for at nå den takst, så er det sådan, at hvis ens bolig bliver vurderet op til omkring 1,5 mio. kr., så stiger beregningsgrundlaget så meget, at man i stedet for at betale 2 pct. i lejeværdi kommer til at betale 6 pct. i lejeværdi.

Det betyder for mange familier ganske meget. Og det er altså en udvikling, som de ikke selv har nogen som helst indflydelse på. Der sker en årlig opregulering af ejendommens værdi, og lige pludselig smækkes kassen i med den såkaldte millionærtakst. Den har man nemlig ikke sørget for at få reguleret op de senere år, selv om ejendomsvurderingerne og handelspriserne på ejendommene er steget betydeligt.

Det betyder, at vi også har en lang række pensionister, som kommer i den økonomiske situation, at de simpelt hen er nødt til at afhænde deres bolig. De har ikke råd til at bo i den længere, når de lige pludselig skal betale så høj en lejeværdi af egen bolig.

Jeg kan stadig huske efter regeringsskiftet og efter diskussionen om den seneste skattereform, at der gang på gang fra denne talerstol er blevet givet det løfte, at man ville holde boligejerne skadesløse. Ganske mange gange, når bl.a. Fremskridtspartiet gik i kødet på regeringen, fik vi det løfte, at boligejerne skulle holdes skadesløse. Og det er klart, at det er et budskab, der går ud til hele befolkningen, men folk kan ikke se en sammenhæng mellem det budskab og så den virkelighed, de oplever, når girokortene og opgørelserne havner på deres eget skrivebord.

Det er i dag blevet hævdet af flere, at specielt muligheden for, at folk kan belåne den ekstra værdi, der er opstået i deres ejendomme, skulle

udgøre et særligt samfundsekonomisk problem. Men det er jo svært at være dansker. Det er ikke nemt at vide, hvad man skal foretage sig. Det, der er politisk korrekt den ene måned, er lige pludselig politisk ukorrekt den næste måned.

Ved den seneste skattereform blev belåningsreglerne lavet om. Det blev muligt at have realkreditlån med en løbetid på helt op til 30 år. Det blev muligt selv at vælge, hvilken låntype man ville have. Det havde alt sammen det direkte formål at gøre det nemmere at sælge og omsætte ejendom. Og man vidste godt dengang, at konsekvensen af det også ville blive, at ganske mange mennesker ville belåne friværdien i deres ejendom. Det nød regeringen godt af, fordi arbejdsløsheden kom ned. Det nød samfundsekonomien godt af, for der var flere penge, der kom i omsætning og skabte arbejdspladser.

Nu – så kort tid efter – skal de samme mennesker eller måske deres nabo pludselig føle, at de udover samfundsskadelige aktiviteter, hvis de er så formastelige at gå hen og belåne en eventuel friværdi i deres ejendom. Det er ikke nemt at være dansker, når de politiske vinde skifter så hurtigt.

Det er ikke længe siden, at skatteministeren på forsiden af en af de store morgenaviser erklærede, at grunden til, at regeringen barsler med muligheden af at forhøje beskatningen af boligerne, er, at det at flytte kapital, det at flytte arbejdskraft, det at flytte arbejdspladser er blevet så nemt. Ja, det bekymrer jo også den gode skatteminister, at folk kan begynde at handle over Internet og gøre andre spændende ting, men en bolig, et sted med tag over hovedet, kan man jo ikke flytte.

Og vi hørte i dag også den radikale ordfører gøre meget ud af, at lige præcis boligen er vigtig at fastholde som beskatningsobjekt, for den kan man jo ikke flytte med ud af landet. Og det lever jo det indtryk – som vi er mange, der har haft fornemmelsen af på forhånd – at det, det handler om, mere er at sikre statens provenu end at se på det rimelige i, at man beskatter noget så essentielt som det sted, hvor vi bor.

Den radikale ordfører, fru Elisabeth Arnold, var oven i købet så frimodig at erklære, at der er mange mennesker, der slet ikke har brug for den skattelettelse, der vil ligge i at få lejeværdien af egen bolig afviklet. Det er jo et fantastisk synspunkt at have som politiker, at der er nogle mennesker, der ikke har brug for en skattelettelse. Det har man i den radikale folketingsgruppe